

Arrest

nr. 95 047 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 8 januari 2010 een asielaanvraag in. Op 8 januari 2010 werd op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken door de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoekers reeds op 9 maart 2009 in Duitsland werden aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 4 februari 2010, gelet op artikel 16.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Duitse autoriteiten om de terugname van verzoekers.

1.3. De Duitse autoriteiten willigden het terugnameverzoek op 19 februari 2010 in.

1.4. Op 15 april 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Op 29 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.4. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 juli 2010 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26 quater), die dezelfde dag ter kennis werden gebracht. Dit beroep werd verworpen door de Raad bij arresten van 20 oktober 2010 met nummers 49 844 en 49 846.

1.7. Op 24 augustus 2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag resulteert in de beslissingen van 24 april 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

1.8. Op 30 januari 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 23 augustus 2012 onontvankelijk werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing

1.9. Verzoekers dienden inmiddels verschillende aanvragen gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. De op 15 april 2010 door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 29 juli 2010 ongegrond verklaard, de daaropvolgende aanvraag van 15 oktober 2010 en de aanvraag van 2 mei 2011 werden bij beslissing van 4 juli 2012 ongegrond verklaard en de aanvraag van 7 maart 2011 werd op 16 maart 2011 onontvankelijk verklaard. Op 17 september 2012 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Bij beslissing van 29 oktober 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. De redengeving van de bestreden beslissing luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2012 werd ingediend door :

P., G. (...) (R.R. (...)) geboren te Kharkov op (...)

en echtgenote:

P., S. (...) (R.R. (...)) geboren te Vinogradov op (...)

wettelijke vertegenwoordigers van P., M. (...), geboren op (...)

Allen van nationaliteit: Oekraïne (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen zich geïntegreerd hebben, dat zij Nederlands leren en ter staving inschrijvingsbewijzen en certificaten voorleggen, zich aangemeld hebben bij het Huis van het Nederlands en het onthaal bureau, een inburgeringscontract afgesloten hebben, dat mijnheer werkbereid is, zich ingeschreven heeft bij de VDAB en een arbeidskaart C voorlegt, dat zij omnipassen en een bankkaart voorleggen en dat zij steunbrieven voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, wat gestaafd wordt met een bewijs van inschrijving, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een

scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een eerste asielaanvraag in op 08.01.2010, die afgesloten werd met een beslissing tot weigering van verblijf en de afgifte van een bijlage 26quater) aangezien Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag. Betrokkenen dienden een tweede asielaanvraag in op 24.08.2010. Deze aanvraag werd afgesloten op 10.08.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan zeven voor de eerste en iets minder dan twee jaar voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw P. (...), namelijk dat zij behandeld wordt voor een ernstige en terugkerende depressie: de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Betrokkenen hebben een aanvraag art. 9ter ingediend op 15.10.2010. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 04.07.2012. Vermits de medische regularisatieprocedure werd afgesloten, kan deze niet beschouwd worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. In een tweede middel voeren verzoekers ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

In het eerste middel houden verzoekers voor dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan ingediend worden in het land van herkomst omdat er geen lopende aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is. De overige elementen die zijn aangehaald worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden, dit ten onrechte. De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden nooit afdoend beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met artikel 9bis vreemdelingenwet in de mate dat er geen rekening mee werd gehouden, te meer niet is overgegaan tot een onderzoek ten gronde.

Na een theoretische uiteenzetting stellen verzoekers in hun tweede middel dat in “vaste” rechtspraak al geoordeeld werd dat de afwijzing van een asielaanvraag niets afdoet aan de onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en aan de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. De redenen aangehaald in de aanvraag zijn niet beoordeeld in het kader van de asielaanvraag. Een nieuwe beoordeling dringt zich op. Hun situatie in België en hun humanitaire situatie mogen ingeroepen worden en moeten onderzocht worden.

In hun derde middel herhalen verzoekers dat hun lange duur van verblijf in België en hun sterke integratie dienen te worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het verzoekers bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst. Vervolgens stellen verzoekers dat artikel 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. De gezinsleden hebben omwille van buitengewone omstandigheden een werkelijke band met België: er is een lopende procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het kind geniet onderwijs en verzoekers zijn totaal verankerd. Een terugkeer naar het land van herkomst ontwricht het gezin. Zij verwijzen naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind. Gelet op deze belangen is het kind niet gebaat met een terugkeer naar Oekraïne om daar de aanvraag in te dienen. Integendeel de kinderen zullen persoonlijk gekrenkt zijn. Bovendien is het indienen van een aanvraag aldaar omslachtig, gevaarlijk, duur en onmogelijk en leidt dit tot het verlies van de argumenten die pleiten voor het verderzetten van het verblijf.

Waar deze middelen nauw samenhangen zullen deze samen besproken worden.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zij stelt dat in de thans bestreden beslissing onterecht wordt gemotiveerd dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft kan indienen gezien er "geen lopende artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980" meer is.

Zij stelt de aangehaalde elementen, waaronder de sterke sociale binding met het Rijk en de verregaande integratie nooit werden beantwoord.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Gezien de desbetreffende "aanvraag 9 ter" werd ingediend d.d. 18 december 2012, aldus nadat de thans bestreden beslissing werd genomen en ter kennis gebracht, kan verzoekende partij zich hier niet dienstig op beroepen.

Waar zij stelt dat de schending van het middel erin bestaat dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing aangehaalde elementen, waaronder de sterke sociale binding met het Rijk en de verregaande integratie, nooit werden beantwoord, kan zij evenmin worden gevolgd. Gezien verzoekende partij aan de hand van deze elementen de gegrondheid van haar aanvraag tracht aan te tonen, kunnen die niet worden onderzocht zolang verzoekende partij niet aantoonde zich in de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 te bevinden, en dat haar aanvraag aldus ontvankelijk is. In dat verband heeft verwerende partij de eer te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad die luidt als volgt:

"Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem echter toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9r derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1/ wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de zaak betreft : of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2/ wat de gegrondheid van de aanvraag betreft : of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. " (RW nr. 10629, 13 augustus 2007; RVV, 28 maart 2012, nr. 78.191)

Waar verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103)

Gezien het bovenstaande toont verzoekende partij met haar betoog evenmin aan dat verwerende partij op grond van incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de thans bestreden beslissing is gekomen.

Ten aanzien van de vermeende schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, heeft verwerende partij het recht op te merken dat verzoekende partij niet formuleert welke concrete elementen volgens haar tot de aangehaalde schending toedragen, zodat het middel niet

ontvankelijk is de mate dat de schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt aangevoerd. Voor zover nodig verwijst verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad daaromtrent, die luidt als volgt:

"Waar verzoekers ten slotte de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, err. BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM) , laten zij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004r nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekers zetten de wijze niet uiteen waarop de door hen ingeroepen verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk." (RW, nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Voor het overige is het middel niet ernstig.

In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij stelt dat de elementen die zijn aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing niet werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag. Zij meent dat zij haar humanitaire situatie niet meer mogen inroepen in het kader van haar regularisatieaanvraag.

Verwerende partij heeft de eer te herhalen dat, gezien verzoekende partij met de aangehaalde elementen de gegrondheid van haar aanvraag tracht aan te tonen, die niet kunnen worden onderzocht zolang verzoekende partij niet aantoot zich in de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 te bevinden, en dat haar aanvraag aldus ontvankelijk is. De thans bestreden beslissing is overigens in die zin gemotiveerd.

De thans bestreden beslissing heeft als zodanig geen betrekking op de elementen die verzoekende partij reeds zou hebben aangehaald in het kader van hun asielaanvragen.

Het middel faalt in feite.

In het derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij stelt dat zij een werkelijke band heeft met het Rijk ingevolge van de buitengewone omstandigheden die zijn:

- Er is nog een lopende procedure 9 ter van de wet van 15 december 1980
- Haar kind geniet onderwijs in het Rijk
- Ze is totaal verankerd.

Ze verwijst eveneens naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en stelt dat de belangen van haar kind geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar Oekraïne om van daaruit een aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 in te dienen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad van State de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 samenvattend als volgt definieerde :

" "Buitengewone omstandigheden" in de zin van het vroegere art.9, derde lid, W. 9 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bij zonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land Van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die vb betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België en niet In het buitenland is ingediend. Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip " buitengewone Omstandigheden" in artikel 9bis uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie van het begrip " buitengewone omstandigheden". (R.v.St, 9 december 2009, nr.198.769)

In de zin van die vaststaande rechtspraak wordt in de thans bestreden beslissing gemotiveerd dat het feite dat zij zich geïntegreerd heeft, Nederlandse les volgt, is ingeschreven bij de VDAB, een arbeidskaart C voorlegt, geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 uitmaken.

Het feit dat hun kind in België naar school gaat, kan evenmin worden aanzien als een buitengewone omstandigheid, omdat zij net aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Zodat de kritiek dat in de thans bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het belang van het kind feitelijke grondslag mist.

Tevens heeft artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind geen rechtstreekse werking en houdt de thans bestreden beslissing niet in dat, als gevolg ervan, verzoekende partij en haar kind van elkaar zullen worden gescheiden.

Verwerende partij heeft de eer te herhalen dat het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 ter werd ingediend nadat de thans bestreden beslissing werd genomen en aan verzoekende partij ter kennis gebracht, geen invloed heeft op de wettigheid van de thans bestreden beslissing.

Bovendien heeft verzoekende partij geen belang bij dit onderdeel van het middel voor zover dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk zal worden verklaard.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekende partij geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

In de mate dat verzoekende partij in het derde middel artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens aanhaalt, heeft verwerende partij de eer ook in verband met dit middel op te merken dat dat verzoekende partij niet formuleert welke concrete elementen volgens haar tot de aangehaalde schending toedragen, zodat het middel niet ontvankelijk is de mate dat de schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt aangevoerd (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Voor het overige is het middel niet ernstig."

2.3. Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfs-machtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- de elementen die de integratie betreffen zoals kennis en studie Nederlands, de inschrijvingsbewijzen en certificaten, hun aanmelding bij het Huis van Nederlands en het onthaalbureau, het inburgeringscontract, de werkbereidheid en inschrijving bij de VDAB en het voorleggen van een arbeidskaart C, omnipassen, bankkaart en steunbrieven zijn elementen die in het kader van een onderzoek ten gronde thuishoren maar vormen geen verantwoording om de aanvraag in België in te dienen,
- het schoolgaan van het kind is geen buitengewone omstandigheid nu niet is aangetoond dat het gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur en niet aangetoond is dat een scholing niet kan plaatsgrijpen in het herkomstland,
- verzoekers wisten dat zij slechts op een voorlopig verblijf konden rekenen gelet op de afgewezen asielaanvraag, de gegeven bijlage 26quater en de redelijke duur van de asielprocedures,
- de medische elementen die zijn aangehaald horen thuis in de procedures die zich steunen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend op 15 oktober 2010 is ongegrond verklaard.

Verzoekers maken niet duidelijk op welke elementen van hun aanvraag niet werd geantwoord. Voorts blijkt uit dit antwoord dat wel degelijk rekening is gehouden met een eerder ingediende aanvraag die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet en laten verzoekers na in hun verzoekschrift in concreto aan te tonen waarom de latere ingediende aanvragen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verhinderen vast te stellen dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen. Verzoekers beperken zich tot het geven van vage beschouwingen. Ter zake herinnert de Raad er aan dat het louter indienen van dergelijke aanvraag, laat staan als er zoals in casu meerdere aanvragen worden ingediend, geen schorsende werking heeft. Verzoekers preciseren voor het overige niet waarom eventuele lopende aanvragen om medische regularisatie in hun geval een buitengewone omstandigheid zouden kunnen vormen. Dienaangaande tonen verzoekers evenmin hun belang bij de grief, te meer de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 17 februari 2011 op 16 maart 2011 werd afgewezen.

Voor het overige wordt in het verzoekschrift niet in het minst verduidelijkt welke verdere reden niet zou onderzocht geweest zijn en "welke andere elementen" zij hebben aangehaald die zouden kunnen leiden tot een toekenning van verblijf. De Raad herhaalt dat het machtigen tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is die tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij behoort. Voorts komt het de Raad niet toe te gissen welke elementen verzoekers in gedachten hebben die zij niet afdoend beantwoord terug vinden in de bestreden beslissing.

Tevens wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen andere interpretatie heeft gegeven aan het begrip "buitengewone omstandigheden", zijnde omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag elders buiten het Rijk in te dienen. Verzoekers tonen dit ook niet aan. Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat sterke sociale bindingen, de verblijfsduur in België, de al dan niet sterke integratie van verzoekers, het schoolgaan van de kinderen elementen zijn die behoren tot het onderzoek ten gronde eens vastgesteld wordt dat er door de aanvrager bijzonder moeilijke omstandigheden aangetoond worden die hem verhinderen de aanvraag elders in te dienen, wat is casu niet het geval is. Verzoekers kunnen niet op redelijke basis volhouden als zou de afgewezen asielzoeker verblijfsrecht verwerven als gevolg van het schoolgaan van hun kinderen en daardoor in dezelfde verblijfstoestand terechtkomen als de erkende asielzoeker. Mocht dit zo zijn, dan zou het bestuur blijk geven van een ongelijke behandeling door aan vreemdelingen met kinderen rechten toe te kennen die het vreemdelingen zonder kinderen onthoudt. Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor te besluiten dat de door verzoekers aangevoerde integratie geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de

aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan op welke elementen aangehaald in hun aanvraag niet werd geantwoord. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Waar verzoekers de schending van artikel 3 EVRM aanvoeren en citeren, ziet de Raad niet in hoe *“het gezinsleven”* van verzoekers zou zijn ontwricht nu de bestreden beslissing hen in hun geheel treft en terecht geoordeeld werd dat een lopende procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het onderwijs in België en verzoekers’ verankering geen buitengewone omstandigheden vormen of hoe de bestreden beslissing verzoekers zou kunnen blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers werken dit in hun verzoekschrift niet uit. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat zij evenmin aantonen dat de bestreden beslissing de belangen van hun kinderen schaadt nu een terugkeer naar het land van herkomst voor de kinderen ook een terugkeer naar hun origine en cultuur met zich meebrengt. Dergelijke terugkeer is niet noodzakelijkerwijze tegen hun belang. De loutere algemene bewering dat verzoekers’ kinderen bij een gedwongen terugkeer, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing dergelijke maatregel niet bevat zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten is niet van die aard dat hieruit een schending van artikel 3 EVRM kan worden afgeleid. Ook de bewering dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is en *“het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen”* tot gevolg zou hebben, wordt door niet het minste bewijs gestaafd.

Voor het overige laten verzoekers na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN